

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2026

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	4
Omgevingsrecht	5
Omgevingswet	5
Wabo	9
8.40- en 8.42-AMvB's	12
Natuurbescherming	12
Waterwet	13
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	14
Sociale zekerheid overig	14
Bestuursrecht overig	16
AVG	16
Bibob	19
Openbaarheid	19
Verkeer	20
Vreemdelingenrecht	21
Asiel	21
Richtlijnen en verordeningen	22
Terugkeerbesluit	24
Toezicht en vrijheidsontneming	25

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2026, 549

ABRS, 13-05-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2724](#)

Stichting Wlz-uitvoerder Zorg en Zekerheid.

Awb 1:3

BESLUIT. PERSOONSGEBONDEN BUDGET. Brief met conclusie dat appellante zich schuldig heeft gemaakt aan fraude en mededeling van twee maatregelen. I.c. heeft de rechtbank overwogen dat de maatregelen die in de brief zijn opgenomen niet te beschouwen zijn als een publiekrechtelijke rechtshandeling, omdat het niet gaat om rechtshandelingen van de stichting, waarvan de bevoegdheid daarvoor is ontleend aan een speciaal voor het openbaar bestuur bij of krachtens de wet geschapen grondslag. De registratie van de persoonsgegevens van appellante vindt plaats op grond van het Protocol Incidentenwaarschuwingssysteem Financiële instellingen. Dit is een voor financiële instellingen vastgelegd protocol dat is goedgekeurd door de Autoriteit Persoonsgegevens en waarvoor de deelnemende instellingen over een vergunning beschikken. Gelet hierop, is de brief niet gericht op een (publiekrechtelijk) rechtsgevolg, aldus de rechtbank. De Afdeling kan zich vinden in het oordeel van de rechtbank en in de overwegingen waarop dat oordeel is gebaseerd.

JnB 2026, 550

ABRS, 20-05-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2909](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Awb 1:3

BESLUIT. I.c. is de mededeling in de brief van 18 juli 2023 dat de gemeente de extra (onverplichte) inzet die zij in de afgelopen jaren heeft gepleegd zal staken, niet gericht is op rechtsgevolg. Met die brief is namelijk niet beoogd om de rechtsgevolgen van het besluit van 8 april 2021 te wijzigen. Appellante heeft en behoudt op grond van dat besluit recht op een eenmalig woningaanbod. De brief is alleen al daarom geen besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

JnB 2026, 551

Rechtbank Midden-Nederland, 23-04-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:1959](#)

raad van de gemeente De Bilt.

Awb 1:3

BESLUIT. OMGEVINGSWET. Vaststelling gebiedsvisie en stedenbouwkundig plan. I.c. heeft de gemeenteraad het bezwaar van eiseres terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard, omdat het raadsbesluit geen besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb en ook niet gelijk kan worden gesteld aan een omgevingsplan, waartegen beroep bij de ABRS kan worden ingesteld. De Gebiedsvisie heeft in de Omgevingswet geen formele juridische status als wettelijk instrument, maar het fungeert als niet-bindend beleidskader voor de gemeenteraad. De Gebiedsvisie bevat dus uitsluitend beleidsregels, waartegen geen bezwaar en beroep open staat. Het besluit van de gemeenteraad is enkel een politiek-bestuurlijke keuze over de door hem gewenste manier voor de verdere ontwikkeling van de eiseres en zal in de praktijk vertaald worden naar bindende regels in een omgevingsplan, programma of projectbesluit.

Omdat het raadbesluit niet is gericht op enig rechtsgevolg is het geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb, zodat daartegen geen bezwaar en beroep open staat.

JnB 2026, 552

MK ABRs, 20-05-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2898](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Awb 8:42

Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag

BEROEPSPROCEDURE. OP DE ZAAK BETREKKING HEBBENDE STUKKEN. Bestuurlijke boete. De op de zaak betrekking hebbende stukken zijn in beginsel alle stukken die het bestuursorgaan ter beschikking staan of hebben gestaan en die van belang kunnen zijn voor de beslechting van de (nog) bestaande geschilpunten. Daaronder vallen evenwel niet de stukken die bij derden berusten en die niet ter beschikking van het bestuursorgaan staan of hebben gestaan en evenmin de stukken die voor de beslechting van het geschil niet (langer) van belang zijn. I.c. heeft de minister met betrekking tot de correspondentie tussen de FIOD en de minister gemotiveerd uiteengezet dat deze niet ten grondslag is gelegd aan de bestreden besluiten. Appellanten hebben niet aannemelijk gemaakt dat deze correspondentie voor de beslechting van dit geschil van belang is. Dat ligt anders waar het gaat om de vragenlijsten die naar verschillende getuigen, te weten de inleners, zijn gestuurd. Het betoog is in zoverre terecht voorgedragen, maar leidt niet tot het door appellanten beoogde resultaat. Hiertoe is van belang dat de vragen die aan de getuigen zijn gesteld, kunnen worden afgeleid uit de antwoorden die op die vragen zijn gegeven. Die antwoorden zijn opgenomen in het boeterapport en zijn door de minister aan appellanten overgelegd. Zij hebben daar dan ook kennis van kunnen nemen.

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RVS:2026:2902](#).

JnB 2026, 553

Rechtbank Oost-Brabant, 22-04-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:2503](#)

college van burgemeester en wethouders van Eindhoven.

Awb 3:41, 3:42

BEKENDMAKING. Intrekking monumentale status pand. I.c. is het intrekkingbesluit op de juiste wijze bekend gemaakt. Eisers hebben gewezen op een opmerking van de Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties in de MvT van de Wet elektronische publicaties. In het midden wordt gelaten welke betekenis naar geldend recht moet worden toegekend aan deze uitlating. Deze maakt namelijk geen onderdeel uit van de totstandkomingsgeschiedenis van de artikelen 3:41 en 3:42 van de Awb zoals deze golden ten tijde van het intrekkingbesluit. Er wordt geen aanleiding gezien om deze artikelen uit te leggen op de door eisers voorgestane manier. Het intrekkingbesluit diende niet bekend te worden gemaakt met toepassing van artikel 3:42 van de Awb. Bekendmaking moest plaatsvinden met toepassing van artikel 3:41 van de Awb door toezending van het intrekkingbesluit en dat is gebeurd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2026, 554

MK ABRS, 20-05-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2880](#)

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (thans: de minister van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur).

EVRM 6

REDELIJKE TERMIJN. I.c. wordt om schadevergoeding verzocht voor meerdere procedures van één belanghebbende. De zaken gaan in wezen over hetzelfde onderwerp en zijn in zowel de bestuurlijke als de rechterlijke fases gezamenlijk behandeld. Daarom is niet aannemelijk dat door de tweede procedure extra spanning en frustratie bij Natuurmonumenten is veroorzaakt. Dat betekent dat in één procedure kan worden volstaan met de vaststelling dat de redelijke termijn is geschonden, en dat voor de twee zaken samen slechts eenmaal het forfaitaire bedrag aan schadevergoeding wordt gehanteerd. Verwijzing naar de uitspraken van de CRvB, 30-06-2020, [ECLI:NL:CRVB:2020:1320](#) (r.o. 4.3) en HR, 21-03-2014, [ECLI:NL:HR:2014:540](#) (r.o. 2.5.2). Het verzoek om schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn wordt toegewezen. Omdat de overschrijding aan de minister en de Afdeling is toe te rekenen, wordt de vergoeding van de schade naar evenredigheid uitgesproken ten laste van de Staat, met een nadere verdeling tussen de twee betrokken ministers.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2026, 555

Tussenuitspraak Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 15-05-2026,

[ECLI:NL:RBMNE:2026:2392](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Huizen (het college), verweerder.

Omgevingswet 5.5

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. OVERTREDING. Handhavend optreden tegen sportschool in parkeerkelder. I.c. heeft het college het besluit om handhavend op te treden ten onrechte gebaseerd op het standpunt dat met het huidige gebruik niet wordt voldaan aan de parkeernorm die zou gelden volgens de in 2002 en 2008 verleende vergunningen. Op grond van artikel 5.5 van de Omgevingswet is het verboden om te handelen in strijd een omgevingsvergunning, maar alleen voor zover het een voorschrift betreft. Niet is gebleken dat eisers hebben gehandeld in strijd met een dergelijk voorschrift. De verbouwing van de parkeergarage tot sportschool is dan ook niet in strijd met een voorschrift van een omgevingsvergunning. Dat het gebruik van de parkeerkelder als sportschool geen overtreding van een voorschrift van een omgevingsvergunning oplevert, wil nog niet betekenen dat er helemaal geen overtreding is. Op basis van hetzelfde feitencomplex kwam verweerder in het primaire besluit immers tot een andere overtreding, namelijk het handelen in strijd met het omgevingsplan. Dit is in eerste instantie aan verweerder om te beoordelen. Gelegenheid wordt gegeven om het motiveringsgebrek te herstellen.

JnB 2026, 556

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 12-05-2026, [ECLI:NL:RBGEL:2026:3767](#)

college van Gedeputeerde Staten van de provincie Gelderland.

Omgevingswet (Ow) 5.1 lid 2 aanhef en onder g

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 11.54 lid 1, Bijlage IX

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.74I

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. FLORA EN FAUNA-ACTIVITEIT. Verlenen omgevingsvergunning opzettelijk vangen, beschadigen of vernielen van vaste voortplantingsplaatsen of rustplaatsen van de hazelworm. Motorcross-evenement. Een van de vereisten van 8.74I, van het Bkl is dat het evenement nodig is in het belang van een van de in deze bepaling genoemde belangen. I.c. wordt geoordeeld dat het college het project ten onrechte als van 'algemeen belang' heeft aangemerkt. Bij de invulling van het begrip 'algemeen belang' kunnen geen individuele belangen worden meegewogen. Hoewel het college in de beslissing op bezwaar nader zal moeten onderbouwen dat de activiteit nodig is in een van de in artikel 8.74I, van het Bkl genoemde belangen, is er op dit moment geen reden om aan te nemen dat het college hier niet in zal slagen en dat de verleende vergunning in bezwaar niet in stand zal kunnen blijven.

[...] 9.2 De voorzieningenrechter is van oordeel dat, hoewel het college er op de zitting op zichzelf terecht op heeft gewezen dat het algemeen belang een breed begrip is, bij de invulling van het begrip 'algemeen belang' geen individuele belangen kunnen worden meegewogen. Die individuele belangen zijn immers geen algemene belangen. Dat het evenement al lang bestaat en de lokale en

regionale bevolking hier een belang bij zou hebben, is bij de beoordeling van het algemeen belang derhalve niet relevant. Dat de nationale bevolking belang zou hebben bij de organisatie van een cross wedstrijd in de gemeente Oldebroek is – wat hier verder van ook zij – bovendien op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. De voorzieningenrechter is dan ook van oordeel dat het college het project ten onrechte als van ‘algemeen belang’ heeft aangemerkt. Het betoog slaagt.

9.3. De voorzieningenrechter ziet hier evenwel geen reden in om de verzoeken om voorlopige voorziening toe te wijzen, omdat niet is uitgesloten dat het gebrek in de door het college te nemen beslissing op bezwaar hersteld kan worden. Een van de in artikel 8.74l van het Bkl genoemde belangen betreft immers 3. in het belang van de volksgezondheid, de openbare veiligheid of andere dwingende redenen van groot openbaar belang, met inbegrip van redenen van sociale of economische aard en met inbegrip van voor het milieu wezenlijke gunstige effecten. De voorzieningenrechter acht het niet onaannemelijk dat in de beslissing op bezwaar gemotiveerd kan worden dat van deze redenen sprake is. [...]

JnB 2026, 557

Rechtbank Rotterdam, 04-05-2026, [ECLI:NL:RBROT:2026:5803](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Rotterdam.

Omgevingswet (Ow) 5.1 lid 1 onder a, lid 2 onder a, 5.6

Invoeringswet Ow 4.14

Omgevingsplan 22.26, 22.27 lid 1 onder a

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl)

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Besluit omgevingsrecht (Bor)

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. OVERTREDING. OVERGANGSRECHT. Last onder dwangsom wegens het zonder omgevingsvergunning realiseren van een aanbouw, dakterras en dakopbouw. I.c. wordt geoordeeld dat geen vergunning van rechtswege is ontstaan onder het overgangsrecht van de Ow en dat de Ow en de daarbij behorende omgevingsrechtelijke regels van toepassing zijn. De bouwwerken zijn in strijd met artikel 2, aanhef, derde lid, onder a, onder 2, en onder d, en onder e van het Bor en zodoende niet vergunningsvrij onder de Wabo. De bouwwerken zijn op grond van artikel 22.27 van het omgevingsplan niet vergunningsvrij voor de omgevingsplanactiviteit bouwwerken. Ook is niet gebleken dat er sprake is van een vergunningsvrije omgevingsplanactiviteit op grond van artikel 2.29 van het Bbl.

[...] 5.2. Gelet op het overgangsrecht met betrekking tot bestuurlijke sanctiebesluiten, zoals opgenomen in artikel 4.14 van de Invoeringswet Ow, zijn de Ow en de daarbij behorende omgevingsrechtelijke regels van toepassing, tenzij er sprake is van een activiteit die vóór de inwerkingtreding van de Ow zonder ontheffing of vergunning onafgebroken rechtmatig is verricht en bij de inwerkingtreding van de Ow voor die activiteit een verbod als bedoeld in artikel 5.1 van de Ow van toepassing wordt. In dat geval geldt voor die activiteit bij de inwerkingtreding van de Ow een omgevingsvergunning van rechtswege voor een termijn van twee jaar, mits die activiteit naar aard en omvang niet verschilt van de activiteit zoals deze werd verricht voor de inwerkingtreding van de Ow.3 De rechtbank stelt vast dat uit de door het college overgelegde luchtfoto's blijkt dat de aanbouw, het dakterras en de dakopbouw tussen 2021 en 2022 zijn gebouwd. De rechtbank ziet zich gelet op het overgangsrecht dan ook eerst voor de vraag gesteld of de aanbouw, het dakterras en de dakopbouw vergunningsvrij waren onder de Wabo.

[...] 5.4. Naar het oordeel van de rechtbank heeft het college zich gelet op voornoemde bepalingen uit het Bor op het standpunt kunnen stellen dat de aanbouw, die zich bevindt op souterrain en bel-etage niveau, kan worden aangemerkt als twee bouwlagen in de zin van artikel 1.21 van de planregels nu de aanbouw tussen twee opeenvolgende vloeren is gelegen en het voor een verblijf geschikt deel van het gebouw is. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat het college onbetwist heeft gesteld dat de aanbouw op souterrain niveau niet als "souterrain" als bedoeld in artikel 1.55 van de planregels kan worden gedefinieerd nu de volledige hoogte van het souterrain zich bovengronds bevindt. Uit de foto's bij in het constateringsrapport van 12 februari 2024 (het constateringsrapport), opgesteld naar aanleiding van een inspectie op 5 januari 2024, blijkt dat er zowel op de bouwlaag 'aanbouw op souterrain niveau' als op de bouwlaag 'aanbouw op bel-etage niveau' verblijfsgebieden zijn, namelijk een slaapkamer en een verblijfsruimte. Verder volgt uit die foto's dat de totale aanbouw hoger reikt dan 0,3 m boven de bovenkant van de scheidingsconstructie met de tweede bouwlaag van het hoofdgebouw. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de aanbouw, het dakterras en de dakopbouw in strijd zijn met artikel 2, aanhef, derde lid, onder a, onder 2, en onder d, en onder e van het Bor en zodoende niet vergunningsvrij onder de Wabo. Dit betekent dat er geen vergunning van rechtswege is ontstaan onder het overgangsrecht van de Ow en dat de Ow en de daarbij behorende omgevingsrechtelijke regels van toepassing zijn. Dit leidt tot het navolgende.

[...] 5.6. Zoals hiervoor onder 5.4 is overwogen is op de tweede bouwlaag, de aanbouw op niveau bel-etage, een verblijfsgebied gelegen. Verder is de aanbouw voorzien van een dakterras en is de dakopbouw niet een op de grond staand bouwwerk. De aanbouw, het dakterras en de dakopbouw zijn op grond van artikel 22.27 van het omgevingsplan dus niet vergunningsvrij voor de omgevingsplanactiviteit bouwwerken. Ook is niet gebleken dat er sprake is van een vergunningsvrije omgevingsplanactiviteit op grond van artikel 2.29 van het Besluit bouwwerken leefomgeving. Eisers betwisten niet dat er sprake is van een overtreding van artikel 17.2.3, onder b en c, en artikel 37.4 van het bestemmingsplan "Liskwartier". Dat betekent dat er sprake is van een overtreding van de planregels op grond waarvan het college bevoegd is om handhavend op te treden. De beroepsgrond slaagt niet. [...]

JnB 2026, 558

Rechtbank Gelderland, 28-04-2026, [ECLI:NL:RBGEL:2026:3337](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Barneveld.

Omgevingswet 5.1 lid 1 aanhef en onder a

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 5.95

Omgevingsplan van de gemeente Epe (omgevingsplan) 22.93, 22.94, 22.101, 22.102

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BRUIDSSCHAT. AFSTANDSEIS.

GEURGEVOELIG OBJECT. FUNCTIONELE BINDING. Afwijzing aanvraag

omgevingsvergunning omgevingsplanactiviteit voor realiseren van twee paardenboxen. Op grond van artikel 22.93 van het Omgevingsplan geldt de afstandseis van artikel 22.101 van het Omgevingsplan niet als het geurgevoelig object een functionele binding heeft met de activiteit. In de artikelsgewijze toelichting bij dit artikel wordt aangegeven dat aangesloten wordt bij artikel 5.95 van het Bkl. In de artikelsgewijze toelichting behorende bij artikel 5.95 van het Bkl wordt aangegeven dat aan de hand van een feitelijke constatering bepaald wordt of er sprake is van een functionele binding. I.c. wordt geoordeeld dat geen sprake is van een functionele binding. EERBIEDIGENDE WERKING. Artikel 22.102 van het omgevingsplan ziet

op de objectieve mogelijkheid om meer dieren te houden en niet op intenties of incidenteel gebruik.

[...] 7.1. De beroepsgrond slaagt niet. De rechtbank oordeelt dat geen sprake is van een functionele binding. In de artikelsgewijze toelichting bij artikel 22.93 van het omgevingsplan staat dat wordt aangesloten bij artikel 5.95 van het Bkl, waaruit volgt dat aan de hand van een feitelijke constatering wordt bepaald of sprake is van een functionele binding. De feitelijke situatie is daarmee bepalend voor het antwoord op de vraag of sprake is van een functionele binding. De rechtbank acht in dit geval van belang dat de manege en de woning op verschillende percelen liggen, verschillende bestemmingen hebben, niet gezamenlijk worden geëxploiteerd en geen organisatorische of economische samenhang vertonen. De stelling dat sprake is van een functionele binding omdat in 2008 een revisievergunning is verleend waarin zowel de manege als de woning waren opgenomen, en dat die vergunning nog altijd geldt, maakt dat niet anders. Hiervoor bestaat namelijk geen steun in of krachtens de wet, noch in de toelichting bij de Omgevingswet of in de parlementaire geschiedenis. Het college stelt terecht dat de door eiser aangehaalde oudere jurisprudentie niet van toepassing is, omdat in dit geval geen sprake is van een afsplitsing van een bedrijfswoning van een nog actief bedrijf waartoe het behoorde. In dit geval is namelijk sprake van een splitsing in twee losstaande bedrijven, waarbij het bedrijf van eiser na de splitsing ook een eigen bedrijfswoning op het eigen perceel heeft gekregen, in een deel van de vroegere groepsaccommodatie. De woning waarop volgens het college de geurhinder ontstaat, wordt sindsdien deels als dienstwoning bij het andere bedrijf gebruikt en sinds enig moment ook deels als burgerwoning. Als sprake zou zijn van een voormalige functionele binding van die woning met een bedrijf, dan is dat met het andere bedrijf, niet met het bedrijf van eiser. Bovendien ziet die jurisprudentie op de beoordeling van een voormalige functionele binding, waarvoor inmiddels een specifieke regeling geldt (artikel 22.94 van het omgevingsplan). Eiser heeft niet betwist dat deze regeling in deze zaak geen toepassing vindt.

7.2. De rechtbank stelt verder vast dat het zaaksgebonden karakter van de vergunning slechts inhoudt dat deze aan de locatie is verbonden. Dit houdt niet meer in dan dat voor het afgesplitste deel nog steeds een toestemming bestaat voor de vergunde exploitatie, voor zover de vergunning op dat betreffende deel ziet. Dit betekent echter niet dat alle gebouwen of functies blijvend onderdeel uitmaken van één inrichting. [...]

Eerbiedigende werking voor afstand

8. Eiser stelt dat het college ten onrechte heeft geoordeeld dat artikel 22.102 van het omgevingsplan niet van toepassing is. Volgens eiser werd vlak vóór de inwerkingtreding van de Omgevingswet rechtmatig niet voldaan aan de afstandseis, omdat de woning onderdeel zou zijn van dezelfde omgevingsplanactiviteit als de manege. Artikel 22.102 zou alleen zien op nieuwe activiteiten, terwijl hier sprake is van een bestaande, eerder vergunde situatie. Daarnaast voert eiser aan dat de paardenboxen uitsluitend gebruikt zouden worden voor het in quarantaine houden van paarden en niet voor het houden van extra paarden.

8.1. De beroepsgrond slaagt niet. De rechtbank merkt op dat ter zitting is gebleken dat er op dit moment onduidelijkheid bestaat over wat ter plaatse is toegestaan wat betreft het aantal paarden. De rechtbank stelt vast dat de stalcapaciteit door de aanvraag toeneemt. Of hiervan feitelijk gebruik zal worden gemaakt, is niet bepalend, omdat moet worden uitgegaan van hetgeen planologisch mogelijk wordt gemaakt. Artikel 22.102 biedt slechts bescherming aan bestaande situaties indien de afstand vóór 1 januari 2024 reeds kleiner was dan 50 meter, het aantal paarden niet toeneemt en de afstand niet verder afneemt. Hoewel aan de eerste voorwaarde is voldaan, maakt de aanvraag de bouw van twee extra paardenboxen mogelijk, waardoor ook het houden van twee extra paarden mogelijk

wordt. De stalcapaciteit neemt daarmee feitelijk toe, ongeacht het door eiser gestelde gebruiksdoel. De rechtbank oordeelt dat artikel 22.102 ziet op de objectieve mogelijkheid om meer dieren te houden en niet op intenties of incidenteel gebruik. [...]

JnB 2026, 559

MK Rechtbank Midden-Nederland, 01-05-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:2120](#)

college van gedeputeerde staten van Flevoland.

Omgevingswet (Ow)

Invoeringswet Omgevingswet (Invoeringswet) 4.3 aanhef en onder a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. WABO-milieu. Wijziging vergunningvoorschriften milieuvergunning. Als een aanvraag om de wijziging van een omgevingsvergunning is ingediend vóór de inwerkingtreding van de Ow, dan blijft op grond van artikel 4.3, aanhef en onder a, van de Invoeringswet het recht van toepassing zoals dat onmiddellijk voor die inwerkingtreding gold. Nu het verzoek van MOB nog voor de inwerkingtreding van de Ow, namelijk op 14 februari 2023 is ingediend, is in deze zaak dus nog de Wabo met de onderliggende regelingen van toepassing. Door niet de Wabo, maar de Ow toe te passen, hebben gedeputeerde staten zich bij het bestreden besluit dus op een onjuiste wettelijke grondslag gebaseerd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2026, 560

MK ABRS, 20-05-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2905](#)

college van gedeputeerde staten van Flevoland.

Wabo 2.20 lid 1 en 2, 5.19 lid 4 onder b

Wet Bibob 3 lid 1 aanhef en onder b, lid 3, lid 4 aanhef en onder c, lid 5 onder a en b, lid 7

Beleidsregel Wet Bibob Flevoland 2012 (beleidsregel)

WABO(-milieu). BIBOB. VOORINGENOMENHEID. VERMOGENSVERSCHAFFING EN ZEGGENSCHAP. ERNSTIG GEVAAR. EVENREDIGHEID. Afwijzing aanvraag revisievergunning en intrekking omgevingsvergunningen varkenshouderij. Bij het antwoord op de vraag of de weigering of intrekking van een vergunning op grond van de Wet Bibob evenredig is, spelen de geschiktheid, noodzaak en evenwichtigheid van de weigering of intrekking een rol. Dit zijn dezelfde elementen als bij de toetsing aan art. 3:4, tweede lid, van de Awb. Verwijzing naar ABRS 02-02-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:285](#). De geschiktheid van de intrekking en weigering volgt in beginsel uit de Wet Bibob. Voor de beoordeling van de noodzakelijkheid geeft de Wet Bibob in beginsel ook het toetsingskader. In artikel 3, vijfde lid, van de Wet Bibob ligt tenslotte ook besloten dat de evenwichtigheid van de intrekking of de weigering moet worden getoetst als onderdeel van de beoordeling van de evenredigheid. De wijze waarop die beoordeling moet worden uitgevoerd is gelijk aan de manier waarop dat op grond van artikel 3:4, tweede lid, van de Awb moet gebeuren. Daarbij moeten de individuele gevolgen van het besluit worden betrokken.

[...] 9.4. Artikel 3, vijfde lid, van de Wet Bibob bepaalt dat de weigering of intrekking van een vergunning mag plaatsvinden als die evenredig is met de mate van het gevaar en, voor zover het om een intrekking op grond van artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet Bibob gaat, de ernst van de strafbare feiten. Bij het antwoord op de vraag of de weigering of intrekking van een vergunning op grond van de Wet Bibob evenredig is, spelen de geschiktheid, noodzaak en evenwichtigheid van de weigering of intrekking een rol. Dit zijn dezelfde elementen als bij de toetsing aan art. 3:4, tweede lid, van de Awb (zie de uitspraak de Afdeling van 2 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:285](#)). Naar het oordeel van de Afdeling volgt de geschiktheid van de intrekking en weigering in beginsel uit de Wet Bibob. De wetgever heeft immers bij een ernstig gevaar de intrekking of weigering van een vergunning in algemene zin een geschikt middel geacht om te voorkomen dat een vergunning wordt gebruikt om uit strafbare feiten verkregen voordelen te benutten dan wel om strafbare feiten te plegen. Voor de beoordeling van de noodzakelijkheid geeft de Wet Bibob in beginsel ook het toetsingskader. De wetgever heeft in het kader van de noodzakelijkheid immers onder ogen gezien dat een minder vergaande maatregel kan worden toegepast. De Afdeling wijst daarbij op artikel 3, zevende lid, van de Wet Bibob, dat het mogelijk maakt om voorschriften aan een vergunning te verbinden om het gevaar weg te nemen of te beperken. Naar het oordeel van de Afdeling ligt in artikel 3, vijfde lid, van de Wet Bibob tenslotte ook besloten dat de evenwichtigheid van de intrekking of de weigering moet worden getoetst als onderdeel van de beoordeling van de evenredigheid. De wijze waarop die beoordeling moet worden uitgevoerd is gelijk aan de manier waarop dat op grond van artikel 3:4, tweede lid, van de Awb moet gebeuren. Daarbij moeten de individuele gevolgen van het besluit worden betrokken.

9.5. De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het besluit van 8 maart 2023 niet evenwichtig is. De Afdeling volgt daarbij het college dat uitgebreid heeft gemotiveerd waarom de weigering en intrekking van de vergunningen evenwichtig is, mede vanwege de betrokkenheid van [persoon]. Vaststaat dat de financiële gevolgen voor [appellant sub 2A] groot zijn. Zij moet immers naar alle waarschijnlijkheid stoppen met de huidige manier van exploiteren van het bedrijf. Deze gevolgen zijn naar het oordeel van de Afdeling echter niet zo groot dat deze niet in verhouding staan tot de met het besluit te dienen doelen. De strafbare feiten en overtredingen die het college heeft betrokken zijn, zoals hiervoor besproken, zeer ernstig. De feiten zijn daarnaast over een zeer lange periode gepleegd. Dat het besluit mogelijk tot het faillissement van [appellant sub 2A] leidt, is gelet op de ernst van de strafbare feiten, veelal in het kader van het dierenwelzijn, en het structurele karakter daarvan evenredig. [...]

JnB2026, 561

Rechtbank Gelderland, 13-05-2026, [ECLI:NL:RBGEL:2026:3759](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Scherpenzeel.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

“Bestemmingsplan Noord”

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. PADEL. LAWAAISPORT. Verlenen omgevingsvergunning voor aanleggen drie padelbanen. Anders dan de voorzieningenrechter is de rechtbank van oordeel dat padel geen lawaaisport is als bedoeld in het bestemmingsplan. Aansluiting moet worden gezocht bij het algemeen spraakgebruik. Hoewel de voorbeelden uit de Van Dale niet limitatief zijn, begrijpt de rechtbank hier wel uit dat het moet gaan om een sport waarbij motorisch of mechanisch geluid wordt geproduceerd. Dat geluid moet zodanig zijn dat er lawaai wordt gemaakt. De Van Dale definieert lawaai als “hard, onaangenaam geluid”. Dat

padel als hinderlijk wordt ervaren, betekent niet dat er ook sprake is van lawaai. Geen strijd met de regels van het bestemmingsplan.

[...] 5.3. Op de plek waar de padelbanen zijn gepland, geldt “Bestemmingsplan Noord” met de bestemming “Sport-1”. Die gronden zijn bestemd voor “sportvoorzieningen” en “vrijtijdsvoorzieningen”⁸ en het is verboden deze gronden te gebruiken of laten gebruiken voor en/of als “lawaaisporten”.⁹

5.4. De rechtbank ziet zich voor de vraag gesteld hoe lawaaisport moet worden uitgelegd. In de planregels is geen definitie opgenomen van het begrip “lawaaisporten”. Uit de toelichting bij het bestemmingsplan volgt ook niet wat kan worden verstaan onder “lawaaisporten”. De stelling van het college dat betekenis toekomt aan het begrip uit het vorige bestemmingsplan vanwege de conserverende aard van het geldende bestemmingsplan, volgt de rechtbank niet. Dat een bestemmingsplan in algemene zin conserverend van aard is, betekent namelijk niet dat de planwetgever ook specifieke bestemmingsplanbegrippen heeft willen overnemen. In dat geval had het op de weg van de gemeenteraad gelegen om daarover een bestemmingsplanbegrip op te nemen.

5.5. Dit betekent dat aansluiting moet worden gezocht bij het algemene spraakgebruik. In dat geval kan volgens vaste rechtspraak van de Afdeling worden gekeken naar de betekenis in de Van Dale. De Van Dale definieert lawaaisport als “*sport waarbij veel lawaai wordt gemaakt (zoals motorcross en autosport)*”. Hoewel de voorbeelden uit de Van Dale niet limitatief zijn, begrijpt de rechtbank hier wel uit dat het moet gaan om een sport waarbij motorisch of mechanisch geluid wordt geproduceerd. Dat geluid moet zodanig zijn dat er lawaai wordt gemaakt. De Van Dale definieert lawaai als “*hard, onaangenaam geluid*”. Dat padel als hinderlijk wordt ervaren, betekent niet dat er ook sprake is van lawaai. Anders dan de voorzieningenrechter is de rechtbank daarom van oordeel dat padel geen lawaaisport is. Het is daarom ook niet in strijd met de regels van het bestemmingsplan.

5.2. Op de zitting is uitvoerig gesproken over het bronvermogen en het maximale geluidniveau van padel. Volgens eisers heeft het college in het verweerschrift het gemiddelde geluidniveau van padel vergeleken met geluidbronvermogens van een crossmotor, schietsport en een modelvliegtuig. Dat is volgens eisers een verkeerde vergelijking, omdat padel een hoge slagfrequentie heeft van 30 tot 40 slagen per minuut met meer dan 108 dB(A) per slag. Dat had het college volgens eisers ook moeten verwerken in de tabel. De rechtbank stelt vast dat het college in de schematische vergelijking is uitgegaan van het gemiddeld geluidniveau. Daarin is padel te vergelijken met bijvoorbeeld hockey of voetbal. Volgens normaal spraakgebruik worden die sporten ook niet als lawaaisport beschouwd. Ook in het bronvermogen van padel ziet de rechtbank geen aanleiding voor het oordeel dat padel een lawaaisport is. [...]

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- Voorzieningenrechter ABRS, 20-05-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2870](#) (niet gepubliceerd op www.rechtspraak.nl);
- MK Rechtbank Midden-Nederland, 01-05-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:2120](#) (zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Omgevingswet”);
- MK Rechtbank Den Haag, 22-04-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:9178](#);
- Rechtbank Den Haag, 24-04-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:10078](#)
- Rechtbank Noord-Nederland, 17-04-2026, [ECLI:NL:RBNNE:2026:1674](#);
- Voorzieningenrechter Rechtbank Amsterdam, 13-05-2026, [ECLI:NL:RBAMS:2026:4730](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- ABRS, 20-05-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2894](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2026, 562

MK ABRS, 20-05-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2901](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, appellanten.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. BEVOEGDHEID. PROJECT. Afwijzing handhavingsverzoek tegen het houden van dieren zonder een vereiste natuurvergunning. I.c. wordt geoordeeld dat het houden van melkkoeien en jongvee door appellante sub 1 niet één-en-hetzelfde project is als de veehouderij waarvoor op 5 juli 1994 een milieuvergunning is verleend. Er is namelijk geen continuïteit tussen de veehouderij waarvoor de milieuvergunning is verleend en het houden van melkkoeien en jongvee door appellante sub 1 in 2021. NATUURVERGUNNINGPLICHT. OVERGANGSPERIODE. Verwijzing naar ABRS 18-12-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4923](#), r.o. 24.4. I.c. is aan beide voorwaarden voor de overgangperiode voldaan: de activiteiten van appellante sub 1 die plaatsvonden op moment van het besluit op bezwaar zijn fysiek gestart tussen 1 januari 2020 en 1 januari 2025 en op grond van de voorheen geldende rechtspraak over intern salderen was geen vergunning nodig. Die activiteiten van appellante sub 1 vallen daarom onder de overgangperiode uit de 18 december-uitspraak.

[...] 3.3. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het houden van melkkoeien en jongvee door [appellante sub 1] niet één-en-hetzelfde project is als de veehouderij waarvoor op 5 juli 1994 een milieuvergunning is verleend. Er is namelijk geen continuïteit tussen de veehouderij waarvoor de milieuvergunning is verleend en het houden van melkkoeien en jongvee door [appellante sub 1] in 2021. Tussen 2006 en 2021 zijn in de stal structureel andere soorten dieren gehouden en zijn ook andere soorten activiteiten verricht dan die in 1994 zijn vergund. Sinds 2006 zijn geen melkkoeien meer gehouden en sinds 2018 is er geen jongvee meer gehouden. In plaats daarvan zijn er paarden gehouden en is de stal gebruikt voor opslag. Bovendien is de stal zelf feitelijk aangepast. Er zijn ligboxen verwijderd en ook zijn de melktank en de melkkoeling verwijderd, waardoor de activiteiten zoals deze in 1994 zijn vergund niet meer kunnen plaatsvinden. Dat maakt dat het houden van melkkoeien en jongvee zoals beoogd door [appellante sub 1] nu een nieuw project is.

[...] 3.10. In dit geval heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat [appellante sub 1] op grond van de rechtspraak zoals die voor de 18 december-uitspraak gold, geen referentiesituatie kan ontleen aan de vergunning uit 1994. De referentiesituatie werd in beginsel ontleend aan die vergunning, tenzij die was vervallen of een milieutoestemming was verleend die een lagere stikstofdepositie tot gevolg heeft. Het college heeft zich op het standpunt mogen stellen dat dat hier niet het geval was. Weliswaar is de milieuvergunning uit 1994 van rechtswege vervallen doordat de veehouderij onder

het Activiteitenbesluit is gaan vallen, maar het college heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat voor de referentiesituatie aan deze vergunning nog steeds rechten kunnen worden ontleend. De toestemming uit de vergunning is namelijk van rechtswege opgegaan in de algemene regels van het Activiteitenbesluit. Daarmee is de toestemming om melkkoeien en jongvee te houden voortgezet en kan niet worden geoordeeld dat die toestemming is vervallen of geëxpireerd.

3.11. De milieuvereniging voert weliswaar terecht aan dat de milieutoestemming had moeten worden verkleind omdat er een meldingsplicht was voor het plaatsen van de nieuwe paardenboxen, maar dat acht de Afdeling bij een beoordeling op grond van de voorheen geldende rechtspraak over intern salderen niet relevant. Bij die beoordeling kon alleen wat vergund of toegestaan was een rol spelen, en niet wijzigingen die hadden moeten worden gemeld, maar die niet zijn gemeld.

3.12. De conclusie is daarom dat op grond van de voorheen geldende rechtspraak over intern salderen geen vergunning nodig was, omdat een referentiesituatie kon worden ontleend aan de milieuvergunning van 5 juli 1994 en met toepassing van intern salderen significante gevolgen op voorhand waren uitgesloten.

3.13. Daarmee is aan beide voorwaarden voor de overgangperiode voldaan: de activiteiten van [appellante sub 1] die plaatsvonden op moment van het besluit op bezwaar zijn fysiek gestart tussen 1 januari 2020 en 1 januari 2025 en op grond van de voorheen geldende rechtspraak over intern salderen was geen vergunning nodig. Die activiteiten van [appellante sub 1] vallen daarom onder de overgangperiode uit de 18 december-uitspraak. Dat betekent dat het college tot 1 januari 2030 niet handhavend tegen [appellante sub 1] kan optreden tegen deze activiteiten met herstelsancties. Dat betekent ook dat het college het handhavingsverzoek van de milieuvereniging in het besluit van 1 december 2021 terecht heeft afgewezen en die afwijzing in het besluit op bezwaar van 19 juli 2022 terecht in stand heeft gelaten, zij het op andere gronden. De rechtbank heeft daarom ten onrechte het college opgedragen om een nieuw besluit op bezwaar te nemen. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 23-04-01-2026, [ECLI:NL:RBZWB:2026:3311](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2026, 563

MK CRvB, 13-05-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:572](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Ziektewet (ZW) 45 lid 1 aanhef en onder j

ZIEKTEWET. BENADELINGSHANDELING. MAATREGEL. De arbeidsongeschiktheid van appellante is op 4 juli 2022 ingetreden, nadat het dienstverband per 2 juli 2022 is beëindigd. Volgens vaste rechtspraak ziet de benadelingshandeling van artikel 45, eerste lid, aanhef en onder j, van de ZW in het bijzonder op situaties waarin de werknemer zijn recht op loon prijsgeeft op een moment dat het ongeschiktheidsrisico al is ingetreden. Daarvan is in het geval van appellante geen sprake. Gelet hierop is geen sprake van een benadelingshandeling en ontbreekt de grondslag voor het opleggen van een maatregel. Aangevallen uitspraak vernietigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2026, 564

MK CRvB, 20-05-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:618](#)

college van burgemeester en wethouders van Moerdijk.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015)

WMO 2015. AANVRAAG VERGOEDING VAN DE KOSTEN VOOR DE AANSCHAF EN DE OPLEIDING VAN EEN HOND TOT HULPHOND. De Raad is van oordeel dat het college in zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarin sprake is van zeer ernstige beperkingen in de zelfredzaamheid en/of de participatie, en waarin vaststaat dat een hulphond de enige nog overgebleven mogelijkheid is waarmee een passende bijdrage zou kunnen worden geleverd aan de zelfredzaamheid en de participatie, niet alleen bevoegd maar ook gehouden is om de gevraagde maatwerkvoorziening te verstrekken.

Afbakening tussen Wmo 2015 en Zvw

4.3. In een aantal uitspraken heeft de Raad geoordeeld over de afbakening tussen de Wmo 2015 en de Zvw.[...] In beide wetten ontbreekt een bepaling waarin die afbakening wordt geregeld. De Wet maatschappelijke ondersteuning (hierna: Wmo 2007), zoals deze gold voor de inwerkingtreding van de Wmo 2015, regelde in artikel 2 die afbakening wel. Kort gezegd hield deze in: geen aanspraak op maatschappelijke ondersteuning voor zover er een voorziening op grond van een andere wettelijke bepaling bestaat. Dat er in de Wmo 2015 geen vergelijkbare afbakeningsbepaling is opgenomen betekent niet dat de wetgever op dit punt een andere keuze heeft willen maken. Integendeel, zo blijkt uit het nader rapport bij het wetsvoorstel Wmo 2015: “De gemeente is niet gehouden iemand ondersteuning te bieden, voor zover zijn probleem kan worden opgelost door gebruik te maken van zorg waarop hij ingevolge een andere wet, in casu de Zorgverzekeringswet, aanspraak maakt; dat is niet anders dan onder de huidige Wmo”.[...] In de Wmo 2015 is deze afbakening dus niet expliciet geregeld maar wel tot uitdrukking gebracht door de term ‘eigen kracht’ in artikel 2.3.5, derde lid.[...]

4.4. Tegen de in 4.3 geschetste achtergrond heeft de Raad zijn rechtspraak onder de Wmo 2007 op het punt van de afbakening met de Zvw een plaats gegeven bij de uitleg van het begrip 'eigen kracht' in de Wmo 2015. Een element van die rechtspraak is dat geen recht op maatschappelijke ondersteuning bestaat indien de specifieke regeling, zoals de Zvw, slechts in een gedeeltelijke vergoeding van de aan de orde zijnde kosten voorziet.[...] Als in zo'n geval voor de overige kosten een beroep zou kunnen worden gedaan op de Wmo 2015 zou de door de wetgever beoogde afbakening tussen de Wmo 2015 en de Zvw worden doorkruist. In het verlengde daarvan wordt die beoogde afbakening evenzeer doorkruist als een beroep op de Wmo 2015 zou kunnen worden gedaan voor kosten waarvan onder de Zvw een bewuste keuze is gemaakt om deze niet te vergoeden. Daarom heeft de Raad in de in 4.3 genoemde uitspraken ook voor deze situatie aansluiting gezocht bij zijn rechtspraak over het begrip 'eigen kracht'. In al deze gevallen is het uitgangspunt dat het college niet gehouden is de desbetreffende maatwerkvoorziening te verstrekken. Het staat het college wel vrij om dit toch te doen als dat als het meest aangewezen wordt ervaren.

4.5. Voor hulphonden als door betrokkene aangeschaft staat vast dat de wetgever de bewuste keuze heeft gemaakt om de kosten daarvan niet te vergoeden. Daarmee geldt ook in dit geval dat de door de wetgever beoogde afbakening tussen de Wmo 2015 en de Zvw zou worden doorkruist als voor de vergoeding van de kosten van de niet onder de Zvw vallende honden een beroep zou kunnen worden gedaan op de Wmo 2015. [...]

4.7. Dat het college op grond van het voorgaande niet gehouden was om de door betrokkene gevraagde maatwerkvoorziening te verstrekken neemt niet weg dat het college ervoor had kunnen kiezen om dat wel te doen. Dit volgt uit de in 4.3 genoemde uitspraken. Aan deze uitspraken voegt de Raad toe dat het college in zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarin sprake is van zeer ernstige beperkingen in de zelfredzaamheid en/of de participatie, en waarin vaststaat dat een hulphond de enige nog overgebleven mogelijkheid is waarmee een passende bijdrage zou kunnen worden geleverd aan de zelfredzaamheid en de participatie, niet alleen bevoegd maar ook gehouden is om de gevraagde maatwerkvoorziening te verstrekken. Deze omstandigheden deden zich in het geval van betrokkene evenwel niet voor. Uit het advies van Oreon blijkt weliswaar dat is onderkend dat sprake was van ernstige en complexe problematiek, maar tevens dat er voor betrokkene nog een aantal behandeltrajecten was gepland, waarmee naar verwachting de zelfredzaamheid en de participatie zouden kunnen worden bevorderd. Daarmee was het college bevoegd maar niet gehouden om de gevraagde voorziening te verstrekken.

Zie voorts de uitspraken van de Raad van 20 mei 2026: [ECLI:NL:CRVB:2026:620](#) en [ECLI:NL:CRVB:2026:621](#).

De Raad heeft bij deze uitspraken een [nieuwsbericht](#) uitgebracht ("Gemeente in uitzonderlijke gevallen verplicht om psychiatrische hulphond te vergoeden").

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB 2026, 565

MK ABRS, 20-05-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2694](#)

college van burgemeester en wethouders van Zevenaar, appellant.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 17

AVG. WISSING GEGEVENS. Afwijzing verzoek [wederpartij] vernietiging van documenten in de archiefbewaarplaats. De ABRS ziet aanleiding om terug te komen van de rechtspraak zoals onder andere volgt uit de uitspraak van de ABRS, 20-07-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2065](#) (r.o. 9). Dat betekent dat eerst beoordeeld moet worden of er op grond van artikel 17, eerste lid, van de AVG een recht op wissing van persoonsgegevens is, voordat wordt toegekomen aan de vraag of er een uitzondering op dat recht is op grond van het derde lid van dat artikel. I.c. moet allereerst beoordeeld worden of [wederpartij] op grond van artikel 17, eerste lid, van de AVG recht heeft op wissing van zijn persoonsgegevens in de raadsenquêtedocumenten. Geoordeeld wordt dat [wederpartij] geen recht heeft op wissing van zijn persoonsgegevens in de raadsenquêtedocumenten.

Besluit waarbij het college het verzoek van [wederpartij] om vernietiging van documenten in de archiefbewaarplaats afgewezen. [...]

Terugkomen van eerdere rechtspraak

7. De Afdeling komt niet toe aan beoordeling van de gronden die het college in hoger beroep heeft aangevoerd. Daarvoor is het volgende van belang.

8. De rechtbank heeft in rechtsoverweging 4.2 onder verwijzing naar onder andere de uitspraak van de Afdeling van 20 juli 2022 ([ECLI:NL:RVS:2022:2065](#)), onder 9, overwogen dat de verwerkingsverantwoordelijke gelet op de systematiek en de tekst van artikel 17 van de AVG eerst mag beoordelen of één van de uitzonderingen van artikel 17, derde lid, van de AVG zich voordoet. Als dit het geval is, mag de verwerkingsverantwoordelijke de persoonsgegevens verwerken en is het eerste lid van artikel 17 van de AVG - waarin het recht op wissing van persoonsgegevens is vastgelegd - niet van toepassing. De Afdeling ziet aanleiding om terug te komen van deze rechtspraak. Dat betekent dat eerst beoordeeld moet worden of er op grond van artikel 17, eerste lid, van de AVG een recht op wissing van persoonsgegevens is, voordat wordt toegekomen aan de vraag of er een uitzondering op dat recht is op grond van het derde lid van dat artikel. Daarmee sluit de Afdeling aan bij het arrest van Hof van Justitie van 4 oktober 2024, QL, [ECLI:EU:C:2024:827](#), punt 90 tot en met 93 en 124. Uit de overwegingen van het Hof volgt dat bij de toepassing van het derde lid van artikel 17 van de AVG een afweging gemaakt moet worden tussen enerzijds de eerbiediging van het privéleven en de bescherming van persoonsgegevens en anderzijds de rechtmatig te achten doelstellingen die met de verwerking worden nagestreefd. Vergelijk het arrest van het Hof van 8 december 2022, TU en RE/Google, [ECLI:EU:C:2022:962](#), punt 56 tot en met 58. Voor het kunnen maken van die afweging, moet vastgesteld worden of de betrokkene op grond van het eerste lid van artikel 17 van de AVG recht heeft op wissing van zijn persoonsgegevens. Gelet op het voorgaande moet dus allereerst beoordeeld worden of [wederpartij] op grond van artikel 17, eerste lid, van de AVG recht heeft op wissing van zijn persoonsgegevens in de raadsenquêtedocumenten. De rechtbank is daar niet aan toegekomen.

Conclusie over het hoger beroep

9. Gelet op wat hiervoor onder 8 is overwogen, is het hoger beroep - hoewel op andere gronden ingesteld - gegrond. De uitspraak van de rechtbank moet worden vernietigd. Met de vernietiging van de uitspraak van de rechtbank is aan het besluit van 9 april 2024 de grondslag komen te ontvallen. De Afdeling zal dit besluit daarom vernietigen.

10. De Afdeling zal het beroep beoordelen. Daarbij dient gelet op het voorgaande eerst vastgesteld te worden of [wederpartij] op grond van artikel 17, eerste lid, van de AVG recht heeft op wissing van zijn persoonsgegevens in de raadsenquêtedocumenten.

Beoordeling van het beroep

Heeft [wederpartij] recht op wissing van zijn persoonsgegevens?

11. [wederpartij] heeft op grond van artikel 17, eerste lid, van de AVG geen recht op wissing van zijn persoonsgegevens in de raadsenquêtedocumenten. Daarvoor is het volgende van belang.

11.1. Artikel 17, eerste lid, aanhef en onder a, van de AVG bepaalt - kort samengevat - dat een betrokkene recht heeft op het wissen van zijn persoonsgegevens door de verwerkingsverantwoordelijke als zijn persoonsgegevens niet langer nodig zijn voor de doeleinden waarvoor zij zijn verzameld of anderszins verwerkt. De Afdeling stelt vast dat de persoonsgegevens van [wederpartij] niet langer nodig zijn voor de doeleinden waarvoor die in eerste instantie zijn verzameld en verwerkt. De enquêtecommissie heeft immers op 12 juni 2017 haar eindrapport opgeleverd en is vervolgens bij besluit van de raad van 25 april 2018 opgeheven. Artikel 5, eerste lid, aanhef en onder b, van de AVG bepaalt dat persoonsgegevens voor welbepaalde, uitdrukkelijk omschreven en gerechtvaardigde doeleinden worden verzameld en vervolgens niet verder op een met die doeleinden onverenigbare wijze mogen worden verwerkt. Dat artikel bepaalt echter ook dat de verdere verwerking met het oog op archivering in het algemeen belang niet als onverenigbaar met de oorspronkelijke doeleinden wordt beschouwd. De Afdeling heeft vandaag in drie uitspraken in zaak nrs. 202203935/1/A3 ([ECLI:NL:RVS:2026:2690](#)), 202300320/1/A3 ([ECLI:NL:RVS:2026:2692](#)) en 202400981/1/A3 ([ECLI:NL:RVS:2026:2693](#)) haar oordeel gegeven over het besluit van 13 juni 2023 over de archivering van de raadsenquêtedocumenten. Dat besluit is daardoor onherroepelijk. Daardoor staat vast welke raadsenquêtedocumenten gearchiveerd moeten worden en op welke manier. Dat betekent dat de verwerking van deze documenten nodig is met het oog op archivering in het algemeen belang en dat er nog een doel is waarvoor de raadsenquêtedocumenten worden verwerkt. Gelet daarop kan [wederpartij] geen recht op wissing van zijn persoonsgegevens ontlenen aan artikel 17, eerste lid, aanhef en onder a, van de AVG.

11.2. Dat recht kan hij ook niet ontlenen aan artikel 17, eerste lid, aanhef en onder d, van de AVG. Dat artikel bepaalt dat een betrokkene recht heeft op het wissen van zijn persoonsgegevens door de verwerkingsverantwoordelijke als de persoonsgegevens onrechtmatig zijn verwerkt. Op grond van artikel 6, eerste lid, aanhef en onder c, van de AVG is de verwerking rechtmatig als de verwerking noodzakelijk is om te voldoen aan een wettelijke verplichting die op de verwerkingsverantwoordelijke rust. Artikel 155a, eerste lid, van de Gemeentewet geeft de raad de bevoegdheid om een onderzoek naar het door het college gevoerde bestuur in te stellen. Van die bevoegdheid heeft de raad gebruikgemaakt en de raadsenquêtedocumenten zijn daar een uitvloeisel van. De persoonsgegevens in die documenten zijn dus rechtmatig verzameld en verwerkt gedurende het door de raad ingestelde onderzoek. Vervolgens is van belang dat er op grond van de Archiefwet 1995 op het college een wettelijke verplichting rust om de raadsenquêtedocumenten te archiveren. Het college heeft aan die verplichting voldaan met - uiteindelijk - het besluit van 13 juni 2023. Van onrechtmatige verwerking van de persoonsgegevens van [wederpartij] in de raadsenquêtedocumenten is dus geen sprake.

11.3. Aangezien de persoonsgegevens van [wederpartij] in de raadsenquêtedocumenten rechtmatig zijn verzameld en daarna rechtmatig zijn verwerkt, komt de Afdeling in dit geval niet toe aan de toetsing van artikel 17, derde lid, van de AVG.

Het betoog slaagt niet. [...]

JnB 2026, 566

MK ABRS, 20-05-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2695](#)

college van burgemeester en wethouders van Zevenaar, appellant.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 17

AVG. Afwijzing verzoek vernietiging documenten en staken verspreiding documenten. I.c. wordt geoordeeld dat zowel het college als de streekarchivaris verwerkingsverantwoordelijke zijn in de zin van de AVG ten aanzien van het klachtdossier in het streekarchief. Beide bestuursorganen hebben ten aanzien van de archiefbescheiden in het streekarchief eigen bevoegdheden. Zowel het college als de streekarchivaris beslissen over belangrijke elementen van de verwerking. Het vloeit daarom uit de rol, taak en de bevoegdheden die aan het college en de streekarchivaris zijn toebedeeld voort dat zij beide verwerkingsverantwoordelijke zijn. Dat betekent ook dat het college moet beslissen op het aan het college gedane verzoek van appellante om wissing van haar persoonsgegevens in het klachtdossier dat zich in het streekarchief bevindt. Geoordeeld wordt dat het betoog van appellante niet slaagt dat het gehele rapport vernietigd moet worden omdat het ontoelaatbaar is en de inhoud ervan onjuist en onrechtmatig is. Verder wordt geoordeeld dat appellante op grond van artikel 17, eerste lid, van de AVG ook geen recht heeft op wissing van haar persoonsgegevens in het klachtdossier.

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake nrs. [ECLI:NL:RVS:2026:2690](#) (zie samenvatting onder het kopje "Openbaarheid"), [ECLI:NL:RVS:2026:2691](#) (zie samenvatting onder het kopje "Openbaarheid"), [ECLI:NL:RVS:2026:2692](#), [ECLI:NL:RVS:2026:2693](#) en [ECLI:NL:RVS:2026:2842](#).

JnB 2026, 567

MK ABRS, 06-05-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2574](#)

korpschef van politie.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 4 onder 7, 15

AVG. Toewijzing inzageverzoek persoonsgegevens. I.c. moeten de korpschef en de minister allebei als zelfstandig verwerkingsverantwoordelijke in de zin van artikel 4, onder 7, van de AVG aangemerkt worden. Dit betekent dat appellanten hun rechten zowel tegenover de korpschef als tegenover de minister kunnen uitoefenen. Verder wordt geoordeeld dat de korpschef niet op juiste wijze aan de inzageverzoeken heeft voldaan, omdat de korpschef alleen inzage heeft gegeven in de uitslag van de e-screener en geen informatie heeft gegeven over de mate waarin sprake is van profilering en automatische besluitvorming op grond van artikel 15, eerste lid, aanhef en onder h, van de AVG. Omdat appellanten hun inzageverzoeken op grond van artikel 15 van de AVG hebben gericht tot de korpschef, rust op hem de verplichting om op die verzoeken te beslissen. Dat betekent dat niet de minister, maar de korpschef is gehouden om de verzoeken af te handelen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bibob

Jurisprudentie Bibob:

- MK ABRS, 20-05-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2905](#) (zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Wabo”).

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbaarheid

JnB 2026, 568

MK ABRS, 20-05-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2690](#)

streekarchivaris van het Streekarchivariaat De Liemers en Doesburg, appellent.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (AVG) 89 lid 1

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2, 1:3

Gemeentewet 87, 89, 155a

Archiefwet 1995 1, 12, 13, 14, 15, 17, 23, 30

Wet op de parlementaire enquête 2008 39, 40

Wet open overheid (Woo) 1.1, 5.1, 8.8

OPENBAARHEID. ARCHIEFWET 1995. BELANGHEBBENDE. I.c. wordt geoordeeld dat iedereen op grond van artikel 14 van de Archiefwet 1995 een verzoek tot inzage kan doen en dat diegene, die een dergelijk verzoek doet, daarmee belanghebbende in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb is. **BEPERKINGEN AAN DE OPENBAARHEID. TERUGKOPPELING AAN DE WETGEVER.** Op grond van artikel 15 van de Archiefwet is alleen het college van burgemeester en wethouders als zorgdrager bevoegd om bij overbrenging naar een archiefbewaarplaats beperkingen aan de openbaarheid van archiefbescheiden te stellen. Het is aan de wetgever om een regeling te treffen voor de onwenselijke situatie die zich kan voordoen ten aanzien van de archiefbescheiden van een gemeentelijke enquêtecommissie. **INZAGE IN PERSOONSgegevens. TERUGKOPPELING AAN DE WETGEVER.** De AVG heeft rechtstreekse werking en heeft voorrang boven nationaal recht. Dat betekent dat de streekarchivaris bij het op grond van artikel 17, eerste lid, van de Archiefwet 1995 geven van inzage met voorrang toepassing moet geven aan artikel 89, eerste lid, van de AVG. In het geval dat er op grond van de Archiefwet 1995 geen beperking aan de openbaarheid gesteld is en de streekarchivaris in principe inzage moet geven in de desbetreffende documenten, moet hij daarbij artikel 89, eerste lid, van de AVG in acht nemen. Het onvermijdelijke gevolg van de rechtstreekse werking van artikel 89 van de AVG is dat het documentenstelsel dat door de wetgever ten grondslag is gelegd aan de Archiefwet 1995, wordt doorkruist. De Afdeling geeft de wetgever in overweging de Archiefwet 1995 op dit punt in lijn met de AVG te brengen.

JnB 2026, 569

MK ABRS, 20-05-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2691](#)

college van burgemeester en wethouders van Zevenaar,
appellant.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (AVG) 6 lid 1

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:1, 1:3

Archiefwet 1995 5, 15, 17

OPENBAARHEID. ARCHIEFWET. BESLUIT. Een besluit op grond van artikel 15 van de Archiefwet 1995 is op extern rechtsgevolg gericht en daarom appellabel.

[...] 5.2. Op grond van artikel 17, eerste lid, van de Archiefwet 1995 stelt de streekarchivaris de bij hem berustende archiefbescheiden aan een verzoeker ter raadpleging of gebruik beschikbaar met inachtneming van de aan de openbaarheid gestelde beperkingen. Die beperkingen worden door het college op grond van artikel 15, eerste lid, van de Archiefwet 1995 gesteld. De streekarchivaris en het college zijn van elkaar te onderscheiden bestuursorganen in de zin van artikel 1:1, eerste lid, van de Awb. Het besluit van 17 november 2020 waarmee het college beperkingen aan de openbaarheid heeft gesteld, gaat dus niet over de interne (organisatorische) kring van het college zelf, maar is gericht op wijziging van de naar publiekrecht bestaande rechten en verplichtingen van een ander bestuursrechtelijk rechtssubject, in dit geval de streekarchivaris. Het is daarom geen besluit met een zuiver intern karakter, zoals het college betoogt. Dat betekent dat het besluit van 17 november 2020 een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb is en dat dit besluit appellabel is. [...]

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2026:2692](#), [ECLI:NL:RVS:2026:2693](#), [ECLI:NL:RVS:2026:2694](#), [ECLI:NL:RVS:2026:2695](#) en [ECLI:NL:RVS:2026:2842](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Verkeer

JnB 2026, 570

Rechtbank Rotterdam, 08-05-2026, [ECLI:NL:RBROT:2026:5697](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Rotterdam, het college.

Wegenverkeerswet 1994 (Wvw) 2 lid 1, lid 2

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 5.78i

Besluit administratieve bepalingen inzake het wegverkeer (BABW) 21a

WEGENVERKEERSWET. VERKEERSBESLUIT. GELUIDSHINDER. Nemen van diverse verkeersmaatregelen. Indien een verkeersbesluit leidt tot een toename van het geluid door een gemeenteweg met meer dan 1,5 dB, zijn op grond van artikel 21a van het BABW de artikelen 5.78a, 5.78i, 5.78m, tweede en derde lid, 5.78n en 5.78o van het Bkl van toepassing. Het college heeft zich i.c. ondeugdelijk gemotiveerd op het standpunt gesteld dat het verkeersbesluit niet leidt tot een toename van het geluid met meer dan 1,5 dB en heeft daarmee niet kenbaar beoordeeld of de geluidsproductie van de Berberisweg in de nieuwe situatie voldoet aan de grenswaarden in het Bkl. Vernietiging bestreden besluit. Het college heeft zich in het verweerschrift terecht op het standpunt gesteld dat de Berberisweg na de wijziging van artikel 5.78i, van het Bkl buiten het toepassingsbereik valt

van de normen die in het Bkl gesteld worden voor geluid vanaf gemeentewegen, omdat de verkeersintensiteit op de Berberisweg niet meer is dan 2.500 mv/e. In het licht van de huidige feiten en omstandigheden en het thans geldende recht was het college niet langer gehouden te beoordelen of met het verkeersbesluit wordt voldaan aan de geluidsnormen uit het Bkl. Gelet op de toelichting van het college in het verweerschrift ten aanzien van de gevolgen van het verkeersbesluit voor het omgevingsgeluid, zijn de gevolgen van het verkeersbesluit niet onevenredig. Instandlating rechtsgevolgen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2026, 571

MK ABRS, 19-05-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2810](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. Appellant heeft in beroep aangevoerd dat hij meerdere tatoeages heeft, waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan te vrezen heeft voor de Taliban. Gelet op de overgelegde informatie heeft de minister niet deugdelijk gemotiveerd hoe dit zich verhoudt tot de conclusie dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt vanwege zijn tatoeages.

3.1. Appellant klaagt in de vijfde grief terecht over dit oordeel van de rechtbank. Appellant heeft namelijk naast deze bronnen in beroep ook een artikel van Radio France Internationale van 25 januari 2023 overgelegd over hoe de Taliban optreden tegen Afghanen met tatoeages. Daarnaast heeft hij in hoger beroep een brief van Vluchtelingenwerk Nederland van 2 mei 2025 overgelegd met informatie uit verschillende openbare bronnen. Uit deze bronnen volgt dat de informatie over de risico's voor personen met tatoeages in Afghanistan niet eenduidig is. Er zijn voorbeelden waarbij personen met tatoeages aan ernstige schade zijn blootgesteld. Zo hebben Afghanen met tatoeages verklaard dat zij deze moesten verwijderen toen de Taliban aan de macht kwamen en dat zij sindsdien risico lopen op de dood, afranselingen en gevangenisstraf. Er zijn verhalen bekend dat de Taliban tatoeages wegsnijden of wegbranden met zuur. Zoals de rechtbank zelf ook heeft overwogen, volgt uit het EUAA-rapport dat er grote verschillen (in leefstijl) bestaan tussen verschillende districten in Afghanistan, wat met zich brengt dat tatoeages in sommige delen van Kabul wel kunnen worden getoond, maar in provincies zoals Kandahar niet. Gelet op deze informatie heeft de minister niet deugdelijk gemotiveerd hoe dit zich verhoudt tot de conclusie dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt vanwege zijn tatoeages.

JnB 2026, 572

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 19-05-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:12595](#)
minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. Gewijzigde landgebonden asielbeleid voor Syrië. De minister heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de positie van Palestijnen in Syrië geen aanleiding vormt om eiser een verblijfsvergunning te verlenen. Ook was de minister niet gehouden om eiser, naar aanleiding van het ambtsbericht van mei 2025 en het gewijzigde beleid over Syrië, aanvullend te horen. In dat beleid mag de minister als uitgangspunt hanteren dat in Damascus sprake is van een relatief lager niveau van willekeurig geweld. In dat kader hoefde de minister niet méér betekenis toe te kennen aan de humanitaire omstandigheden in Syrië. Eiser heeft niet op basis van zijn persoonlijke omstandigheden en individuele situatie aannemelijk gemaakt dat hij bij terugkeer naar Damascus een verhoogd risico loopt op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld. Tot slot oordeelt de rechtbank dat de humanitaire situatie in Syrië niet zodanig ernstig is dat terugkeer hierom al leidt tot schending van artikel 3 van het EVRM.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2026, 573

MK ABRS, 13-05-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2668](#)

minister van Asiel en Migratie.

Verordening (EU) nr. 604/2013 24

DUBLINVERORDENING. AANVANG TERMIJN TERUGNAMEVERZOEK. De Afdeling leidt uit de punten 63 tot en met 69 van het arrest Hasan niet af dat een lidstaat een terugnameverzoek pas kan indienen, als blijkt dat de verantwoordelijkheid tussen twee andere lidstaten daadwerkelijk is verschoven. In punt 63 van het arrest staat alleen dat de lidstaat moet beschikken over informatie die hem in staat stelt om een terugnameverzoek in te dienen. Het kan in dat kader onder meer gaan om gegevens waaruit blijkt dat een andere lidstaat verantwoordelijk is of zal worden. Daaruit volgt niet dat de verzoekende lidstaat in elk geval pas in staat is om een terugnameverzoek in te dienen, als hij over informatie beschikt waaruit blijkt dat een andere lidstaat op dat moment daadwerkelijk al verantwoordelijk is geworden. Deze uitleg is in lijn met het doel van de Dublinverordening om asielverzoeken snel te behandelen door te waarborgen dat de terugnameprocedure zonder onnodige vertraging wordt uitgevoerd.

Het arrest Hasan [arrest van het Hof van 25 januari 2018, [ECLI:EU:C:2018:35](#)]

7.2. Uit de Dublinverordening en de rechtspraak van het Hof volgt geen algemene verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om andere betrokken lidstaten actief te informeren over een verschuiving van de verantwoordelijkheid. Daarbij is het inherent aan het Dublinsysteem dat de verzoekende lidstaten eerst terugnameverzoeken moeten indienen en dat die vervolgens worden beoordeeld door de aangezochte lidstaat voordat een overdracht mag plaatsvinden. Het is dus altijd mogelijk dat een lidstaat een terugnameverzoek weigert, omdat hij niet of nog niet verantwoordelijk is wegens feiten en omstandigheden die niet bij de verzoekende lidstaat bekend waren en niet bekend konden zijn.

7.3. Het Hof heeft in punt 64 van het arrest Hasan overwogen dat de termijn voor het indienen van zulke verzoeken logischerwijze niet ingaat op een tijdstip waarop de verzoekende lidstaat niet over de informatie beschikt die hem in staat stelt de terugnameprocedure in te leiden. De minister wijst er terecht op dat tijdens een Dublinprocedure de verantwoordelijkheid kan verschuiven door verschillende omstandigheden zoals weergegeven onder 7.1. De Afdeling volgt de minister in zoverre in zijn standpunt dat hij daardoor niet in elke Dublinprocedure telkens navraag moet doen naar een mogelijke verschuiving van de verantwoordelijkheid door bijvoorbeeld steeds terugnameverzoeken in te dienen bij betrokken lidstaten.

7.4. In de punten 63 tot en met 65 van het arrest Hasan heeft het Hof het algemene uitgangspunt weergegeven over de aanvang van de termijn om een terugnameverzoek in te dienen. Het ging in het arrest Hasan om informatie over de aanwezigheid van de vreemdeling op het grondgebied van de verzoekende lidstaat, nadat die vreemdeling na overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, illegaal naar de verzoekende lidstaat was teruggekeerd. De verzoekende lidstaat was niet bekend met de illegale inreis van de vreemdeling. De Afdeling leidt uit punt 69 van het arrest Hasan af dat het Hof het algemene uitgangspunt uit de punten 63 tot en met 65 toepast op dat geval. Uit punt 69 van dat arrest volgt dat in zo'n geval de termijn om een terugnameverzoek in te dienen niet aanvangt. Uit de bewoordingen in punt 69 "gegevens waaruit blijkt dat een andere lidstaat verantwoordelijk is" leidt de Afdeling af dat die termijn wel aanvangt als er gegevens zijn waaruit duidelijk volgt dat de overdrachtstermijn op een bepaald moment verstrijkt en de verantwoordelijkheid dan van rechtswege verschuift.

7.5. De Afdeling leidt uit de punten 63 tot en met 69 van het arrest Hasan niet af dat de minister pas in staat is om een terugnameverzoek in te dienen, als blijkt dat de verantwoordelijkheid tussen twee andere lidstaten daadwerkelijk is verschoven. In punt 63 van het arrest staat alleen dat de lidstaat moet beschikken over informatie die hem in staat stelt om een terugnameverzoek in te dienen. Het kan in dat kader onder meer gaan om gegevens waaruit blijkt dat een andere lidstaat verantwoordelijk is of zal worden. Daaruit volgt niet dat de verzoekende lidstaat in elk geval pas in staat is om een terugnameverzoek in te dienen, als hij over informatie beschikt waaruit blijkt dat een andere lidstaat op dat moment daadwerkelijk al verantwoordelijk is geworden. Deze uitleg is in lijn met het doel van de Dublinverordening om asielverzoeken snel te behandelen door te waarborgen dat de terugnameprocedure zonder onnodige vertraging wordt uitgevoerd.

7.6. De minister heeft tijdens de zitting bij de Afdeling gewezen op de Duitse, Franse en Engelse tekst van de punten 63 tot en met 69 van het arrest Hasan. De Afdeling is van oordeel dat daaruit geen inhoudelijke verschillen volgen met de Nederlandse tekst van het arrest Hasan. De minister heeft tijdens de zitting verder niet toegelicht wat de concrete verschillen zijn die voornoemde standpunten ondersteunen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Terugkeerbesluit

JnB 2026, 574

MK ABRS, 20-05-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2875](#)

minister van Asiel en Migratie.

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 4

TERUGKEERBESLUIT. De minister heeft appelland niet zorgvuldig gehoord en als gevolg daarvan is het terugkeerbesluit onzorgvuldig voorbereid en ondeugdelijk gemotiveerd. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Zij heeft bovendien niet onderkend dat zij op basis van concrete aanwijzingen uit de haar ter kennis gebrachte gegevens van het dossier ambtshalve moet nagaan of een mogelijke schending van het beginsel van non-refoulement aan de orde is die noodzaakt tot een geactualiseerde refoulementbeoordeling.

2.2. Appelland klaagt terecht dat de minister zijn vrees voor de Kameroense autoriteiten en rebellen niet heeft beoordeeld toen hij het terugkeerbesluit nam. In het proces-verbaal van het gehoor voorafgaand aan het terugkeerbesluit komt naar voren dat appelland in Kameroen is ontvoerd door rebellen, opgesloten heeft gezeten en vreest om bij terugkeer naar Kameroen te worden gedood. De minister had in deze verklaringen aanleiding moeten zien om zich ervan te vergewissen dat appelland bij terugkeer naar Kameroen geen reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 4 van het EU Handvest. Ook had de minister zijn standpunt hierover deugdelijk in het terugkeerbesluit moeten motiveren. Uit het terugkeerbesluit blijkt niet dat de minister dat heeft gedaan.

In het terugkeerbesluit stelt de minister zich op het standpunt dat appelland zijn verklaringen niet heeft onderbouwd met feiten en dat hij daarin vrij oppervlakkig blijft. Maar uit het hiervoor genoemde proces-verbaal blijkt niet dat de minister heeft doorgevraagd naar een nadere toelichting op of onderbouwing van de door appelland gestelde vrees voor de autoriteiten en rebellen bij terugkeer naar Kameroen. Appelland verklaart tijdens het gehoor dat hij een bedrijf in het noorden van het land had en daar getuige is geweest van, kort gezegd, handelingen van de rebellen die hij niet had mogen zien. Hij noemt dat hij een relevante code in zijn paspoort heeft en dat hij op zijn telefoon een relevant document heeft staan. Tijdens het horen is niet doorgevraagd naar zijn verhaal en ook niet naar de mogelijke bewijsmiddelen die hij noemt. De minister heeft dus niet actief concrete vragen gesteld om te onderzoeken en te kunnen beoordelen of het beginsel van non-refoulement zich tegen een terugkeer naar Kameroen verzet. Ter vergelijking wijst de Afdeling op haar uitspraak van 12 februari 2026, [ECLI:NL:RVS:2026:329](#), onder 7.2. Deze uitspraak gaat over de refoulementbeoordeling bij het opleggen van een maatregel van bewaring, maar de daarin genoemde overwegingen over een zorgvuldig onderzoek tijdens het horen van een vreemdeling gelden ook voor een gehoor voorafgaand aan een los terugkeerbesluit.

2.3. De minister heeft appelland niet zorgvuldig gehoord en als gevolg daarvan is het terugkeerbesluit onzorgvuldig voorbereid en ondeugdelijk gemotiveerd. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Zij heeft bovendien niet onderkend dat zij op basis van concrete aanwijzingen uit de haar ter kennis gebrachte gegevens van het dossier ambtshalve moet nagaan of een mogelijke schending van het beginsel van non-refoulement aan de orde is die noodzaakt tot een geactualiseerde refoulementbeoordeling. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 2 september 2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4178](#), onder 13.5 en 13.6.

[Naar inhoudsopgave](#)

Toezicht en vrijheidsontneming

JnB 2026, 575

MK ABRS, 19-05-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2806](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 6 lid 3

VREEMDELINGENBEWARING. GRENSDETENTIE. MALTA. De minister mocht appellant niet in grensdetentie plaatsen in afwachting van de reactie van de Maltese autoriteiten op een Dublinclaim. Geen aanknopingspunten dat een andere lidstaat dan Malta verantwoordelijk kan zijn voor de behandeling van de asielaanvraag. Dit betekent dat de grensdetentie in dit geval vanaf het begin onrechtmatig was.

1. Appellant komt in zijn eerste grief terecht op tegen het oordeel van de rechtbank dat de minister hem in grensdetentie mocht plaatsen in afwachting van de reactie van de Maltese autoriteiten op een Dublinclaim.

1.1. Als gevolg van de uitspraak van de Afdeling van 15 december 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2791](#), onder 10 en 10.1, vinden er geen overdrachten van vreemdelingen aan Malta plaats, omdat de minister voor Dublinclaimanten niet op voorhand zonder nader onderzoek naar de actuele feiten en omstandigheden in Malta ervan uit kan gaan dat na een overdracht aan Malta geen reëel risico op een schending van artikel 3 en artikel 5 van het EVRM dan wel artikel 4 en artikel 6 van het EU Handvest zal ontstaan.

1.2. Wegens het resultaat van het EU-VIS-onderzoek waaruit blijkt dat appellant een visum had voor Malta dat geldig was van 14 oktober 2025 tot 12 november 2025, is hij op 22 november 2025 in grensdetentie geplaatst in afwachting van een Dublinclaim aan dat land. Dit is volgens het Informatiebericht 2022/14 de vaste werkwijze van de minister.

Deze vaste werkwijze is onrechtmatig. De Afdeling wijst op haar uitspraak van 17 maart 2026, [ECLI:NL:RVS:2026:1445](#), onder 5.1 tot en met 5.3, waarin dezelfde rechtsvraag aan de orde was maar dan voor Italië. In deze uitspraak heeft de Afdeling geoordeeld dat de minister vreemdelingen niet in grensdetentie mag plaatsen in afwachting van een reactie van de Italiaanse autoriteiten op een Dublinclaim, zolang overdracht naar Italië niet mogelijk is en EU-VIS en Eurodac geen aanknopingspunten bieden dat een andere lidstaat dan Italië verantwoordelijk kan zijn voor de behandeling van de asielaanvraag. Dergelijke aanknopingspunten zijn er in dit geval voor Malta niet. Gelet hierop oordeelt de Afdeling dat de grensdetentie in het geval van appellant vanaf het begin onrechtmatig was. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

[Naar inhoudsopgave](#)